

Autodevorarea sinelui din „Noi înșine(le)!” de altădată...

Cezar Adonis
Mihalache

Nicicând parcă politica noastră externă nu a fost mai slabă... Atât de nepregătită, de lipsită de răspunsuri și reacții, de soluții, de o minimă viziune... Din fericire, o prestanță politică internațională doar slabă, anemică, iritant de anemică... Și doar încă, nu și nefastă... Acel nefast pe care ni-l produc, la nivel intern, cei ce ne conduc... Dar nu mai este nici măcar o chestiune de luni, sau poate chiar săptămâni, până când această lipsă de pregătire externă să devină un alt factor agresiv la adresa propriei noastre siguranțe... Pentru că, lăsând feluriți actori și actorăși externi să ne folosească pe post de virgule în polițele lor cu alții, să nu ne mire când vom deveni chiar „victime colaterale” (atât de necesare, nu?!) în războiul argumentelor și apoi doar în războaiele altora...

Suntem deja batjocoriți la un nivel fără precedent de felurite țări... Austria ne-a folosit în polițele de ei plată și încercările de a se impune la un nivel mai pregnant între mai marii UE, iar Kievul lui Zelinski face același lucru pentru a deveni principalul partener al partenerului nostru strategic... Pentru că, nu întâmplător, legea minorităților de la Kiev a fost trântită, în „rada” politicii disprețuitoare față de vecinii care au ajutat necondiționat Ucraina, chiar în momentul descălecării lui Zelinski în America... De fapt, de la acest punct trebuia să înceapă aparatul nostru de externe, atât de lipsit de viziune, notele oficiale... De la felul în care Zelinski ne-a batjocorit de două ori într-un singur „expozeu”... O dată prin legea împotriva minorităților (românești) din Ucraina, iar a doua oară prin tupeul de a face asta chiar din ușa Statelor Unite...

Și ar fi momentul poate să ne mai asumăm noi, țara, un boicot! La adresa Ucrainei, cea atât de nerecunoscătoarea cu

aceea care îi adăpostește fiicele (și chiar fii apti să lupte pentru ea, refugiați pe post de „bombardieri” pe aici), dar și neamurile de seminție trimise la noi... Ar trebui să ieșim în stradă pentru a cere îndreptarea pe care alte țări au făcut-o deja... Să nu mai plătim din sărăcia noastră o ospitalitate ce ne-a fost luată drept obligație impusă internațional! Să îi punem și noi la muncă pe ucrainenii care au depășit sorocul de zile de găzduire, să muncească și să-și plătească sejurul într-o țară deja mult prea îngăduitoare... Să vedem și o acțiune de stăvilire a batjocurii în care, pe străzile noastre, desfundate de sărăcia celor ce abia își plătesc dările de a pași pe ele, defilează saloanele auto ale „refugiaților”... Să vedem o reacție față de felul în care toate acele mașini circulă fără nici o restricție, fără asigurări, fără revizii tehnice obligatorii...

La nivel politic mondial, se joacă un meci între cei mari și cei ce vor mai avea dreptul să stea pe lângă ei... Or, cu această atitudine umilă, cu această lipsă de reacție în a-i rechema acasă pe ambasadorii noștri, și a-i expulza, ca exercițiu de forță diplomatică, măcar pe cei pe care îi știm cu ițe de intervenție la nivelul clasei politice și guvernamentale pe linia intereselor comerciale, dar și a menținerii noastre în statutul de căraș al propriilor resurse către ei, vom ajunge a fi tratați, nu doar de Austria, nu doar de Ucraina, ci de alții pe post de colonie...

În „politica mare” se impun și rămân cei ce știu să dea cu diplomația de pământ când este nevoie! Cei ce știu când să renunțe la cutume și bunăvoințe de salon, cei ce știu să intre cu bocancii în cancelariile acelora care nu îi respectă nici măcar cât negru de sub unghiile lor de foști (oare?) exploatare ori „petenți” de stivuire a unor „menore” pe pământurile altora...

Să nu ne facem că nu înțelegem „jocurile”! Poziția noastră în Uniunea Europeană este sabotată de Austria pentru propriile in-

terese de cățărare mai sus decât ar trebui să se afle vreodată în ierarhia europeană, iar statutul nostru pe lângă Statele Unite, un statut pe care l-am plătit și cu jertfa de sânge a soldaților noștri în teatrele de război ale Americii, și prin contracte păguboase, și prin comisioane din împrumuturi de la fonduri internaționale, este sabotat de Ucraina...

Or, ce am ajuns?... Și până unde vom accepta aceste umiliri?... Până va ajunge a i se face până și Budapestei milă de incapacitatea noastră de a ne reprezenta și apăra interesele externe?... Căci spre asta ne îndreptăm... Spre autodevorarea acelu sine din însăși înșinele nostru istoric...

P.S.:

O diplomație, nu curajoasă, ci având viziune, ar trebui să iasă să spună un mare stop Ucrainei... „Stop!” transformării într-o supra-economie pe și prin infrastructurile țărilor europene, dar și „Stop!” supraînarmării ei! Mai ales că, supradimensionarea intrărilor de resurse și finanțe pe seama națiunilor europene va alimenta mașina de război de mâine; și poate nu pe aceea îndreptată împotriva Rusiei, ci poate chiar una împotriva Europei care a finanțat-o! Iar de acum întrebările ar trebui să se pună într-un alt registru... Căci, oare, cât timp va mai trece până când acest Zelinski pion al războaielor de cucerire alte altora, războaie economice, dar și religioase, va da cu pumnul în masa „Unchiului Sam” și poarta șubredei Ursule a UE cerând focoare nucleare?... Și pe care le va primi... Căci, astfel, America va reuși să aducă oficial în coasta Rusiei arsenalul de intimidare... Și nu, problema nu va fi doar că ne vom trezi cu o Ucraină stat-nuclear, ci aceea că, dintre cei ce dețin un asemenea arsenal, cel mai grabnic a le folosi nu va fi cel ce are stocurile cele mai mari, ci acela care are prea puține...

Politica educațională xenofobă a Ucrainei...

Tiberiu
Tudor

Baza legislativă a politicii ucrainene de deznaționalizare a românilor din nordul Bucovinei, ținutul Herța, nordul și sudul Basarabiei. A doua zi după victoria „Euro-maidanului” (revoluție după unii, lovitură de stat, după alții) și înlăturarea de la putere a președintelui ales, Viktor Ianukovici, la 23 februarie 2014, Rada de la Kiev a abrogat legea 5029-VI/2012 „Cu privire la principiile politicii lingvistice de stat”, conform căreia limbile minorităților naționale aveau statut de limbi regionale pe teritoriile corespunzătoare. În 2019, în ultimele zile ale mandatului său, președintele Petro Poroșenko a promulgat noua lege, „Cu privire la asigurarea funcționării limbii ucrainene ca limbă de stat” — pas legislativ final al politicii de ucrainizare a minorităților naționale de pe teritoriul Ucrainei.

La 25 septembrie 2017, președintele Poroșenko promulgase Legea Educației, conform căreia (art. 7) pe întreg teritoriul Ucrainei învățământul nu se va mai desfășura în limbile minorităților naționale decât la nivel preșcolar (grădinițe) și primar, în paralel cu cel în ucraineană. Reacția autorităților române (Ministerul Educației, Parlamentul, Președinția) a fost promptă, dar lipsită de orice conținut și efect concret. Reacția Budapestei a fost și rămâne mult mai fermă. Prin eforturile unei Comisii Parlamentare, special instituite, care a funcționat pînă în 2019, România a obținut o amânare a termenului de aplicare a acestei legi. Minoritatea tătară (300.000) beneficiază de un regim de învățământ în limba proprie mai tolerant, ea fiind declarată popor autohton. Motivele politice ale acestei distincții în Legea Educației sunt ușor de înțeles, având în vedere că la data promulgării legii (2017) Crimeea era deja integrată (2014) în Federația Rusă.

Pe Teritoriile Românești Ocupate în urma Pactului Molotov-Ribbentrop, teritorii aflate în prezent în componența Republicii Ucraina, se află 450.000 de români (cifra susținută de autoritățile ucrainene), constituind, ca număr, a doua minoritate națională din Ucraina, după cea rusă. Românilor din Teritoriile Ocupate, la a căror cifră prezentă s-a ajuns în urma unui proces continuu de deznaționalizare și eliminare, nu li s-a aprobat statutul de

popor autohton de către Rada de la Kiev.

Hanna Novosad, ministrul Educației și Științei în administrația Zelensky — membru al staff-ului filialei ucrainene a Fundației Pentru o Societate Deschisă — a anunțat în 2019 termenele de implementare a Legii Educației, în forma în care a fost promulgată. Administrația Zelensky continuă politica educațională xenofobă legiferată de către Rada de la Kiev și președintele Poroșenko, în timp ce solicită asocierea la U.E. în regim de urgență. În conferința de presă din cadrul vizitei la București pentru a cere „arme, arme și iar arme”, Dmitro Kuleba, ministrul de Externe al Ucrainei — referindu-se la ministrul de Externe al României exclusiv în termenii „prietenul meu Bogdan” — a afirmat că „după victoria noastră, vom sta la masă și vom aborda aceste probleme în mod diferit din ambele părți”.

În „contrapartidă”, la 2 martie 2022, ministrul Educației, Sorin Cîmpeanu, a semnat un Ordin prin care cetățenii din Ucraina care se înscriu la studiile universitare din România beneficiază de finanțare gratuită de la bugetul de stat al României atât pentru acest an universitar, cât și pentru următorul. Prin derogare, ei nu sunt obligați să prezinte diplomele și actele de studii anterioare la înscriere, ci trebuie să le aducă până la finalizarea studiilor academice în România. În trei universități din România există predare în limba ucraineană: Universitatea din București, Universitatea Babeș-Bolyai și Universitatea din Suceava.

La ora actuală, în urma invaziei refugiaților ucraineni pe teritoriul României, funcționează 45 de școli și zece licee cu predare în limba ucraineană. „Întrucât numărul de cadre didactice care pot preda în limba ucraineană este insuficient, se caută printre refugiații din Ucraina cadre didactice care au disponibilitatea să predea tinerilor din țara vecină”.

Despre „bullying”, fără smiorcăială și panică. Ci responsabil!

Maria Diana
Brăgaru

Se vorbește din ce în ce mai mult despre bullying. Ca și cum fenomenul ar fi nou. În mod ciudat, deși prezent dintotdeauna, fenomenul nu și-a găsit niciodată un cuvânt care să îl definească în limba română, așa că am importat

sunt (în general) oglinda familiei lor – în principal.

Cum apare bullyingul? Un copil care își vede părinții tratându-i de sus pe cei pe care îi consideră inferiori, îi va trata „de sus” pe partenerii pe care îi socotește mai jos de nivelul lui, având drept etalon aceleași însușiri pe care parintele lui le consideră necesare și suficiente pen-

„Copiii funcționează pe modele – iau de tipar comportamentul persoanei cu care petrec cel mai mult timp sau pe care o admiră /iubesc cel mai tare și după a cărei aprobare tânjesc.

Bullyingul este rezultatul unei educații defectuoase: părinții care nu își respectă toți semenii vor crește fapuri asemenea lor: toxice, agresive, porunci-

gospodăria, plus munca câmpului și animalele din gospodărie, și gradina din curte, și spălat, și mâncare, absolut tot! Nu prea exista timp de drăgăleală, copiii se creșteau practic unii pe alții sau de către primul născut ori erau lasați în grija vreunui bătrân – doar că mami nu era la săliță sau shopping, ci la prașă sau la animale. Și tati era și el la

Bullyingul există pentru că i se permite. Chiar dacă nu aveți un copil bully sau un copil victimă a bullyingului, puteți face diferența. Învățați-vă copiii SĂ INTERVINĂ atunci când văd că un altul este agresat.

Un bully își dorește supremația și nu o poate obține fără a beneficia de încurajări sau susținerea grupului. Când grupul se întoarce împotriva copilului bully, acesta este nu doar descurajat pe moment, ci prin repetarea acțiunii de blocare pe care grupul o îndreaptă asupra lui, prin condamnarea acțiunilor lui de către ceilalți copii, îi trece dorința de a abuza.

Nu vrei să ai un copil bully?! Tratează-i pe toți cu respect. Nu vorbi pe un ton de superioritate nimănui. Nu îi considera și nu te purta cu cei care te deservesc în viața curentă ca și cum ți-ar fi slugi. Nu bârbi acasă oamenii care au mai puține posesii materiale sau studii decât tine. Nu mai strâmba din nas când alții au haine, case și lucruri mai puțin scumpe decât ale tale. Nu vorbi urât, nu jigni oamenii mai puțin înzestrați ca tine. Nu mai considera că lumea este făcută doar din ciocane puternice care pot lovi când au chef și nicovale care sunt obligate să îndure. Învăță-ți copilul să facă la fel! Taie din rădăcină orice manifestare tip bully, pedepsește orice abuz pe care acesta îl întreprinde asupra altora. Învăță-ți copilul că toți suntem speciali și merităm respect, în egală măsură...

unul. Pentru că „hărțuire” nu acoperă nici pe departe paleta de manifestări ale fenomenului în sine. Ni se spune că numărul de copii care abuzează copii a crescut și că ar trebui să fim îngrijorați. Știți însă când a mai crescut bullying-ul în intensitate?

În bolșevism. Bullyingul practicat de profesori prin scoaterea „puilor de chiaburi” în careu, în fața clasei era preluat de copii, care continuau de unii singuri ce începuseră agitatorii bolșevici, ei înșiși cu mare dorință de afirmare socială, indivizi avizi de putere asupra celorlalți.

Bullyingul nu e nou în istorie și nu e nici pe departe recent. Dintotdeauna copiii au dat dovada de o cruzime inimaginabilă (probabil un comportament atavic) mai ales dacă au fost educați în acest sens – a se vedea trupele de copii africani antrenați să ucidă, copii de o ferocitate care pare neverosimilă. De ce există bullying?! Copiii pur și simplu repetă ce văd acasă și în jurul lor în societate: indiferent ca e bun sau rău, ei

tru a acorda respect unei persoane.

De obicei, aceste însușiri nu țin de caracter sau nivel cultural, ci de poziție socială, realizare financiară, funcții, titluri, apartenența la o clasă conducătoare. Când părinții se ploconesc strict în fața celor care intră în categoria descrisă mai sus și îi disprețuiesc și tratează urât pe cei considerați a nu face parte din ea, copiii vor face exact același lucru.

Vor încerca să se împrietenească, la fel ca părinții lor, cu aceia cu care vor să se identifice și îi vor respinge mai mult sau mai puțin agresiv sau chiar abuza pe cei care sunt considerați „nedemni” de atenția lor. Copiii fac exact ceea ce văd în mediul lor familiar și familial pentru a obține aprobarea adulților și devin copia lor. Mai rar, mult mai rar, se întâmplă ca micul „satrap” să aibă asemenea înclinații fără să fi fost educat într-un mod toxic, pentru că există și astfel de cazuri, ca să fim drepecți. Însă, repet, sunt mult mai rare.

toare, încredute, cu un ego „inflamat” fără măsură față de „inferiori”, dar slugarnice, lingușitoare, duale și pupincuriste, manipulative față de „cei superiori” – statut la care își doresc (nedeclarat) să ajungă și ei.

Și în natură se petrece la fel: puii învață de la mamă și de la haită / turmă cum să se comporte, cum să se hrănească, ce este ierarhia, când se respectă și când nu, cum te ridici în ea. Comportamentul copiilor este oglinda perfectă a lumii în care trăim și a lumii ce va să fie.

Bullyingul: între creștere reală și mediatizare... Personal, nu cred că asistăm la o creștere în intensitate a fenomenului, ci la o mai puternică mediatizare a lui. Și nu cred nici că principala cauză ar fi numărul mai crescut de copii lăsați în grija bonelor. Să fim serioși, bullyingul există și la sat, acolo unde mamele doar de fițe nu au vreme! Mame ocupate au existat mereu. Chiar dacă unii idealizează morbid viața din trecut, să nu uităm că femeile aveau în cap toată

muncă sau pe front.

„Concluzie? Până când noi, ca adulți, nu vom da exemplul personal al respectului necondiționat și al dragostei fără recompensă față de toți cei din jur, chiar nu putem avea pretenția de avea copii buni, altruști, iubitori! Nu mă poziționez niciunde când spun că nevoia de afirmare este genetică pentru toți.

Toți o avem, toți simțim nevoia de apartenență la grup și de recunoaștere. Toți suntem tributari unei dorințe de a fi „mai cu moț”. E în firea lucrurilor. A se vedea piramida lui Maslow. Mai mult, nevoia de afirmare este una dintre condițiile de bază pentru evoluție și creștere a grupului. Cel aflat în vârful ierarhiei este urmat și devine un model pentru generațiile următoare. Or, atâta timp cât societatea nu are o ierarhie bazată pe principii morale și etice cu sorginte în umanism, bazate pe valoarea intrinsecă a omului, nelegată de pecuniar, viitorul nu poate arăta altfel decât salbatic, crud, brutal, criminal.

Ucraina ne-a tras o ultimă copită înainte de Crăciun...

Viorel
Patrichi

Mă tot admonestau unii prieteni că am eu ceva contra Ucrainei, că aş fi omul lui Putin. (Sigur au existat și prieteni care susțineau că aş fi omul ucrainenilor, ba mai rău, cârțița americanilor pentru că susțin extinderea NATO spre răsărit. Da, voi susține mereu că orice națiune, cât de mică ar fi (inclusiv Ceceenia!...) are dreptul la apărare și că nicio națiune nu mai trebuie folosită ca scut sau tapon de marile puteri, la fel ca în Evul Mediu. Joacă NATO un asemenea rol civilizator? Foarte bine, să se extindă până la Pacific... De peste 30 de ani scriu că doi tâlhari se răfuiesc pe pământurile altora și nu ascund că mi-am dorit un război măcar de două luni între Rusia și Ucraina. Da, e groaznic, dar am vrut să crape capra Kievului și a Kremlinului fiindcă mor după toți imperialii, de oriunde ar fi.)

Nu se putea să nu-și dea în petic din nou prietenii noștri de la Kiev! Nici nu a început bine războiul (Putin a folosit astăzi, 22 decembrie 2022, pentru prima dată cuvântul „vaina”-război, în loc de „vaennaia speșfalinaia aperașia” – „operațiunea militară specială”), că haholii au și votat pe 13 decembrie 2022 în Rada Supremă o lege a minorităților, lege care arată că Volo și Klaus s-au înțeles ca-n tren. Și ca în tren rămâne, am avertizat de multă vreme că așa va fi pentru că eu cunosc mentalitatea ucraineană. Ei se comportă față de vecinii lor mai rău decât au făcut rușii cu ei. La fel s-au comportat și sîrbii față de toate națiunile din Iugoslavia și au reușit să-și răstoarne în cap întreaga construcție a lui Iosip Broz Tito. Slobodan Miloșevici voia ca sîrba să devină limbă obligatorie pentru toate națiunile iugoslave, inclusiv pentru albanezii din Kosovo, lucru pe care nici comuniștii nu au îndrăznit să-l facă. Iar rezultatul trufiei s-a văzut... Asta vrea să facă și actorășul Volodimir Zelenskii. El crede că destinul națiunilor din Ucraina se poate juca pe scândură, mai ales că au existat orbeți prin America și prin Europa, care i-au dat nas, chipurile pentru a dizlocui influența rusă de pe Nipru și de pe Don. Dacă până și Bogdan Aurescu a reacționat după adoptarea acestei legi, înseamnă că lucrurile chiar stau prost pentru conașionali noștri din nordul Maramureșului (Slatina, Ujgorod), din nordul Bucovinei, din Herța, din nordul și din sudul Basarabiei. Legea elimină practic limba română definitiv. De fapt, Dmytro

Kuleba (FOTO), șeful diplomației ucrainene, îi spunea public lui Bogdan Aurescu chiar la București: „Mai întâi să se termine războiul și apoi vom rezolva problemele minorităților în mod proporțional”.

Uitați-vă atent la privirea acestui individ, la buzele lui țuguiate. Spune multe privirea lui.

Pe cine ajută România necondiționat?... MAE amintește că în Avizul formulat la 17 iunie 2022 privind cererea de aderare a Ucrainei la Uniunea Europeană, Comisia Europeană a indicat, între pașii care trebuie îndepliniți, finalizarea reformei cadrului legislativ privind drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale, conform recomandărilor Comisiei de la Veneția, și adoptarea imediată de mecanisme de implementare eficiente.

„Ministerul Afacerilor Externe consideră regretabil faptul că legea a fost adoptată în absența unei noi consultări a Comisiei de la Veneția a cărei opinie ar fi contribuit în mod cert la asigurarea unui text cuprinzător și clar din perspectiva standardelor juridice europene în materie, inclusiv prin verificarea modului în care recomandările sale anterioare sunt reflectate în textul normativ. De asemenea, este regretabil faptul că legea a fost adoptată în absența unei consultări adecvate a reprezentanților comunității române din Ucraina, așa cum a solicitat partea română”, se arată într-un comunicat al MAE.

„România susține pe deplin parcursul european al Ucrainei și înțelege dorința firească de accelerare a procesului de apropiere de UE, însă semnalează faptul că accelerarea intempestivă a procesului de legiferare în acest domeniu a afectat, de o manieră semnificativă, procesul de consultare cu reprezentanții minorităților naționale, care ar fi trebuit să fie unul de substanță, anterior adoptării legii. Ministerul Afacerilor Externe subliniază că a solicitat în mod repetat părții ucrainene consultarea temeinică a comunității române din Ucraina în procesul elaborării și adoptării legii”, se arată în comunicat.

Pe cine ajută România necondiționat?...

Lista nemulțumirilor transmisă de Bogdan Aurescu lui Dmytro Kuleba: – în timp ce Opinia Comisiei de la Veneția nr. 960/2019 formulată asupra Legii ucrainene privind funcționarea limbii de stat este critică sub aspectul reglementărilor privind folosirea limbii oficiale în educație, Comisia de la

Veneția raportându-se la criticile formulate anterior în contextul evaluării art. 7 din Legea educației, articolul din legea minorităților naționale dedicat educației face trimitere la dispozițiile Legii educației, deci preocupările părții române din perspectiva dreptului la educație nu sunt satisfăcute; – subzistă limba-jul neclar cu privire la atribuțiile de monitorizare ale autorității centrale însărcinate cu implementarea politicii de stat în domeniul minorităților naționale în legătură cu activitățile asociațiilor civice ale minorităților naționale; – nu există nicio prevedere privind utilizarea limbii materne în relația cu autoritatea judecătorească; – persistă neclarități privind aplicarea concretă a prevederilor privind utilizarea limbilor minoritare în administrație, în zonele locuite în mod tradițional de persoane aparținând minorităților naționale și la cererea acestora, precum și a celor care reglementează că informațiile de interes general (anunțuri, care, printre altele, conțin o ofertă publică de încheiere a unui contract, plăcuțe informative, indicatoare, panouri, mesaje, inscripții și alte informații textuale, vizuale și audio amplasate public care sunt utilizate sau pot fi utilizate pentru a informa un număr nelimitat de persoane despre bunuri, lucrări, servicii, anumite entități comerciale, funcționari, angajați ai întreprinderilor sau autorităților de stat, organismelor locale de autogovernare) sunt dublate în limba minorității naționale (comunității) printr-o hotărâre a consiliilor sătești, comunale, orașenești; – dreptul de a-și manifesta religia sau credința nu beneficiază, în continuare, de o prevedere distinctă, fiind inclus doar în articolul referitor la dreptul la libertatea de exprimare; – în timp ce constituirea unui organ consultativ în cadrul organului executiv central menit să asigure formarea și implementarea politicii de stat în domeniul protecției drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale apare ca o măsură pozitivă, subzistă lipsa clarității asupra modului de a decide care organizație este reprezentativă pentru o minoritate atunci când, de exemplu, există mai multe asociații constituite în cadrul aceleiași minorități naționale; – nu este clarificată problema asigurării resurselor financiare pentru traducerea informațiilor referitoare la evenimentele artistice și culturale, atunci când este necesară asigurarea traducerii în limba de stat; – subzistă chestiunea lipsei de finanțare pentru asociațiile reprezentative ale

minorităților naționale, fiind prevăzută doar posibilitatea finanțării punctuale pe bază de proiecte și pe bază competitivă, în limitele bugetului alocat anual în acest scop.

MAE susține că va continua dialogul cu partea ucraineană și reamintește faptul că încă din anul 2021 propunerea României de încheiere a unui Acord cuprinzător privind protecția drepturilor persoanelor aparținând comunităților române din Ucraina și ucraineană din România cu accent pe drepturile lingvistice a fost agreată de principiu la nivel bilateral, dar din cauza războiului Rusiei împotriva Ucrainei dialogul în materie a fost îngreuiat și încetinit considerabil.

Pe cine ajută România necondiționat?...

Pe 4 aprilie 2022, Volodimir Zelenskii a promis, în discursul din Parlamentul de la București, deschiderea unui dialog cu România în privința protecției minorității românești din Ucraina. El le-a mulțumit românilor pentru ajutorul pe care l-au dat ucrainenilor. „Susținerea și respectul reciproc al popoarelor noastre este o bază pentru o apropiere mai mare. Când situația va permite vreau să încep un dialog cu România pentru a permite întreaga protecție a minorității românești din Ucraina, să asigurăm toată susținerea. Viitorul nostru este împreună”, a spus Zelenskii.

„C o m u n i t a t e a românească din Ucraina aștepta cu nerăbdare adoptarea acestei legi, recomandată și de Comisia de la Veneția, scrie Marin Gherman din Cernăuți. Speranța a fost că legea va elimina nedreptățile create de legea educației din 2017, care a redus substanțial dreptul dobândit anterior la studii în limba maternă. Din păcate, mult laudata lege a minorităților naționale, adoptată la mijlocul lunii decembrie, nu rezolvă problemele din cadrul învățământului în limba română, conform discuțiilor pe care le-am avut cu mai multe cadre didactice și alți intelectuali de etnie română din Ucraina. Ba dimpotrivă, legea încearcă să conserve statutul tot mai precar al limbilor minorităților naționale din sistemul de învățământ și din societate.

Ce a promis și ce a făcut Kievul? Este pentru prima dată când Ucraina se angajează la nivel legislativ să nu asimileze minoritățile naționale și să nu încurajeze discriminarea etnică, lucru de altfel laudabil. Kievul, de asemenea, își asumă – cel puțin declarativ – grija față de

valorile și tradițiile minorităților sau ale comunităților naționale. Dar când căutăm în lege modul concret în care este rezolvată problema accesului la învățământ în limba maternă, rămânem dezamăgiți. Comunitatea românească din Ucraina, alături de alte minorități, spera că această lege va introduce amendamente în legea educației, prin revenirea la posibilitatea studierii tuturor disciplinelor de învățământ în limba maternă, în afară de limba și literatura ucraineană. Era așteptată o soluție în contextul apropierei de UE. Am participat în ultimii ani la diverse întâlniri și consultări cu minoritățile naționale, organizate de reprezentanțele OSCE, de autorități și alte organizații. De fiecare dată, comunitatea românească a propus ca prin această lege să aibă loc revenirea la drepturile anulate de legea educației din 2017. Standardul era ușor de localizat în timp. Din păcate, noua lege a minorităților nu rezolvă această problemă, ci stipulează, la articolul 11, că învățământul este reglementat de legea educației din 2017. Altfel spus, drepturi mai multe nu vor fi oferite minorităților. Mă întreb, așadar, de ce a mai fost scrisă și adoptată această lege? Ca să se constate că legislația care ne deranja este una corectă și corespunde cu normele europene? Era suficient și un comunicat de presă al autorităților în acest sens sau o declarație a premierului, și nu o lege adoptată cu mult fast, dar fără schimbări reale în sistemul de educație. Un drept anulat în trecut, minoritățile naționale din Ucraina aveau dreptul să învețe toate disciplinele în limba maternă, în afară de limba de stat, ucraineană. Școlile erau un leagăn al culturilor diverse, educând concomitent cetățeni loiali ai statului ucrainean. Prin legea educației din 2017 acest drept a fost anulat. Kievul a introdus un sistem de „cote lingvistice în educație”, care nu-i permite, de exemplu, unui contribuabil etnic român, care finanțează sistemul de educație, să-și învețe copiii integral în limba maternă în școlile publice. Despre universități, nici nu se pune problema”.

Iată cât de mult cântărește cuvântul dat de actorășul Zelenskii. Pe cine ajută România necondiționat?...

Prin reîntregire arzând acest nou „ausweis” impus de fascia europeană!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu! Nu e nici măcar un pod cu spini și barieră... Nu e nici vechiul pod din ale cărui fundații din inimi, ce băteau ca una, au fost smulse florile puse cu atâtea speranțe în anii '90... Este un gard din sârmă ghimpată... O abuzivă linie între noi și frații noștri... Căci, deși „nu este viză”, noul sistem de identificare digitală impus de UE și fraților noștri funcționează ca una, având proceduri și specifice birocrăției de subspațiu Schengen dar și costuri... Și nu, nu trebuie să ne pese că invenția Europei se va aplica și britanicilor și americanilor... Pentru că ei, dacă vor să vină în Europa, inclusiv prin România, nu au decât să plătească... Noi nu trebuie să acceptăm însă această aberație suprabirocratică a Europei pentru frații noștri... Da, dacă merg ei în oricare altă țară membră UE, Bruxelles -ul poate să le ceară ce vrea... Dar, atâta timp cât vin la frații lor, la sânul patriei mamă, nu!

Și este revoltător felul în care guvernării și

politicienii noștri, mai ales naționaliștii de ciclu și interes (electoral) tac... Iar în loc să dea cu pumnul în masă, în loc să izbească, acum chiar de două ori, în porțile Europei, după batjocura primită din partea UE, via Austria, cu toții stau drepti în fața impunerii de „ausweis” -uri electronice fraților noștri... Ba, această nouă fascie a umilinței este pusă chiar în mâna noastră...

Or, fiind ea mai stricată la minte, UE ar trebui ajutată, forțată chiar, de europarlamentarii noștri, să priceapă cum stau treburile între fiicele aceleași patrii-mamă... Să înțeleagă că nu poți impune fraților, încă

vitregiți de reunirea cu patria, să fie însemnați cu „ausweis” uri digitale pe post de extracomunitari. Pentru că moldovenii sunt „din afara UE” doar pentru acest Bruxelles, și tâmpiți și îndrăciți, dar ei nu sunt „din afară” pentru patria lor mamă! Iar câtă vreme vin în România, vin, înainte de toate, în țara lor, nu în UE!...

Dar aceasta este măsura lipsei de reacții a guvernărilor... Care nu au

pean, comunitar, activând aderarea de drept a României... Acea aderare care trebuia să aibă loc automat, conform tratatelor semnate, la cinci ani de la intrarea în UE.

Și este oribil și scârbos faptul că acești guvernări nu-și scot capetele din șlițurile Bruxelles -ului politic... Că nu au pic de bărbăție în pantalonii lăsați în vine pentru ritualurile unei nedemne Europe... Căci, altminteri, nu doar ar sesiza UE cu aberația sistemului de vize pentru frații de sânge, dar ar pune pe masă și posibilitatea creării de astfel de înregimentări pentru austrieci!... Da, tot niște apostile digitale, care, cum se laudă Europa, nu-i așa?!, „nu sunt vize propriu-zise”, ci doar un sistem mai dichisit, după model american, de „cartografiere” digitală a fiecărui cetățean...

Și nu trebuie să cădem nici în capcana acceptării acestor vize pentru frații noștri ca un soi de concesie a sistemului voit de o Europă tot mai vitriolantă în amprentarea fiecărui cetățean ce intră în spațiul ei (acum cei ce intră,

dar, pe viitor, să nu ne mire dacă un asemenea „dokument” va deveni versoul actelor de identitate al cetățenilor de drept rezidenți în spațiul lor!), așadar, să nu ne culcăm pe urechea unei false plăți de polițe prin aceea că, așa, ne vom putea mândri că am pus și noi vize americanilor!... Și nu, nu va fi nici o echilibrare a „balanței” de intrări/ieșiri a ucrainenilor, care vor primi, probabil, o derogare de la acest sistem.

Iar dacă Europa va insista totuși cu aplicarea acestor vize, atunci, numărând lunile rămase până la data impusă de Bruxelles (noiembrie 2023), să pregătim noi toate cele necesare pentru a asigura fraților noștri mijlocul care va desființa juridic orice pretenții ale Europei... Unirea ca proces de drept european al Reîntregirii unui stat ce nu a fost lăsat să-și aducă nici măcar o fiică la piept în anii '90!...

Al. Stănculescu
Bârda

Am trăit toți românii în aceste zile umilința la care ne-a supus Austria prin votul ei negativ privind intrarea țării noastre în spațiul Schengen. Pe lângă pierderile economice enorme pe care le vom înregistra în continuare încă multă vreme cât vom fi în afara acestui spațiu, am fost loviți în demnitatea noastră de națiune europeană, membră cu drepturi depline în Uniunea Europeană. Ani de-a rândul am tot strâns cureaua, am renunțat la multe, am dat cedat la prețuri de nimic o bună parte din resursele solului și subsolului nostru, numai să împlinim toate condițiile ce ne-au fost impuse. Când credeam că nu mai este nici un impediment în drumul nostru, iată că un oarecare minte cu nerușinare și ne pune în cârcă învinuiri fără teme, eliminându-ne din cursă. Cu siguranță că dacă le-am fi dat și restul de gaze din Marea Neagră, individul cu pricina s-ar fi îmbătat de fericire și nu i s-ar mai fi năzărit vreun imigrant în România. Ceilalți „grei” ai Europei ne-au dat dreptate, ne-au mângâiat împăciuitor și ne-

au trimis acasă!

Ete evident că protestele neprevăzute ale populației față de firmele austriece au dovedit că încă n-a dispărut bruma de demnitate din fibra neamului românesc. Chiar dacă autoritățile noastre au fost împăciuitoare, dând dovadă de diplomație, prudență, ca să nu zic de lașitate, un zid nevăzut s-a ridicat între români și europeni. Nu numai că acuzațiile austriece erau niște minciuni sfruntate, dar sclifosita de babă europeană primea în spațiul cu pricina o țară, Croația, care avea reale probleme cu imigrația. Ciudat: să vezi ceea ce nu există și să nu vezi ceea ce există! Întrebăm și noi, așa, nu cumva faptul că România și Bulgaria erau țări ortodoxe făcea ca să nu fie primite, în timp ce Croația, țară catolică, era primită, trecându-se peste „păcatele” ei reale?

Am crezut că intrăm în Uniunea Europeană și vom fi tratați ca o țară egală în drepturi și obligații cu celelalte țări membre; că vom fi la aceeași masă cu toți ceilalți membrii; că nu vom fi socotiți rudele sărace ale noului imperiu; că vom păstra suveranitatea statală și demnitatea de neam; că ne vom administra bogățiile

Boierii Europei...

așa cum vom socoti că este mai bine în interesul poporului român; că ni se vor respecta valorile morale și spirituale. După câteva decenii ne dăm seama tot mai mult că a fost o mare păcăleală!

Boierii au rămas tot boieri; săracii tot săraci! Am fost mereu printre cizmele marilor coloși. Au venit aici romanii, au venit goții, hunii, avari, pecenegii, cumanii, slavii, tătarii, turcii, nemții, rușii, austriecii, unгурii. Toți, dar absolut toți, ne-au cerut „pământ și apă”, cum a spus Poetul, cu tot ce-a fost pe pământ, în pământ, pe apă și sub apă. Le-am dat la toți, chiar mai mult decât au cerut, convinși fiind că toate sunt cu știrea și cu voia lui Dumnezeu, că toate nenorocirile nu sunt altceva decât „biciul lui Dumnezeu” pentru păcatele noastre. S-au dărâmat acele mari imperii și au rămas amintiri sau câteva rânduri într-o carte de istorie despre ele. Românii au supraviețuit prin vreme, s-au constituit în state de sine stătătoare, au scris cu sânge istorie pe câmpurile de luptă și și-au apărat granițele și valorile.

Astăzi facem parte dintr-un mare imperiu. Dacă ne uităm atenți, imperiul se compune din multe foste im-

perii, care au stăpânit multe teritorii străine de-a lungul veacurilor. De acolo au curs averi fără de număr spre cei puternici ai Europei. Imperii continentale, imperii coloniale, care au marcat istoria multor state din întreaga lume. Astăzi socotim că occidentalii sunt cu mult înaintea noastră, fiindcă au multe și de toate. Toate acele bogății s-au dus acolo din țările subjugate, reprezintă sudoarea și sângele milioanele de oropsiți ai vieții de prin țările ocupate. Când pe la noi mășăluiau hoardele asiatiche, trecând prin foc și sabie orice firicel de viață întâlnit în cale, când nu rămânea piatră pe piatră în calea lor, occidentalii își construiau liniștiți universități, biblioteci, catedrale, palate și cetăți, cântau și dansau, petreceau și se simțeau în siguranță, fiindcă „porțile” Europei erau apărate de români!

Ne observăm „partenerii” de drum de astăzi și vedem în ei foste sau actuale puteri continentale sau coloniale: americanii, englezii, francezii, germanii, spaniolii, italienii, olandezii, portughezii, turcii, austriecii și alții. Mentalitatea lor de „stăpâni” ai lumii s-a păstrat până azi. Dovadă că nu pot să înțeleagă că state

precum România au dreptul să fie tratate pe picior de egalitate, că nu sunt slugile din debara. E greu să înțeleagă că doar lor li se cuvine totul, că micile state care au aderat la alianța cu ele nu sunt nici carne de tun și nici vaci de muls, ci parteneri de drum.

Am avut întotdeauna credința în Dumnezeu și în dreptatea lui; nu am răpit bunurile altora, ci ne-am mulțumit cu ale noastre, atâtea câte au fost. Am ajutat pe cei în suferință și în nevoie, deși ne-au jefuit alții cu sălbăticie, când au avut prilejul. Am ajutat convingerea că „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva și celor smeriți le dă ajutor!” Așa a spus Mântuitorul și așa credem. Coloși cu picioare de lut și cu fumuri de superioritate am mai văzut și vom mai vedea, cu siguranță, fiindcă neamul românesc va supraviețui tuturor micimilor și ranchiunelor, tuturor urilor și dușmăniilor, căci va avea întotdeauna ca aliat de nădejde pe Dumnezeu și credința în El. Așa să ne ajute Dumnezeu!